

Да ли су историју Срба и Руса фалсификовали и сакрили западни историчари

[ИН4С](#)

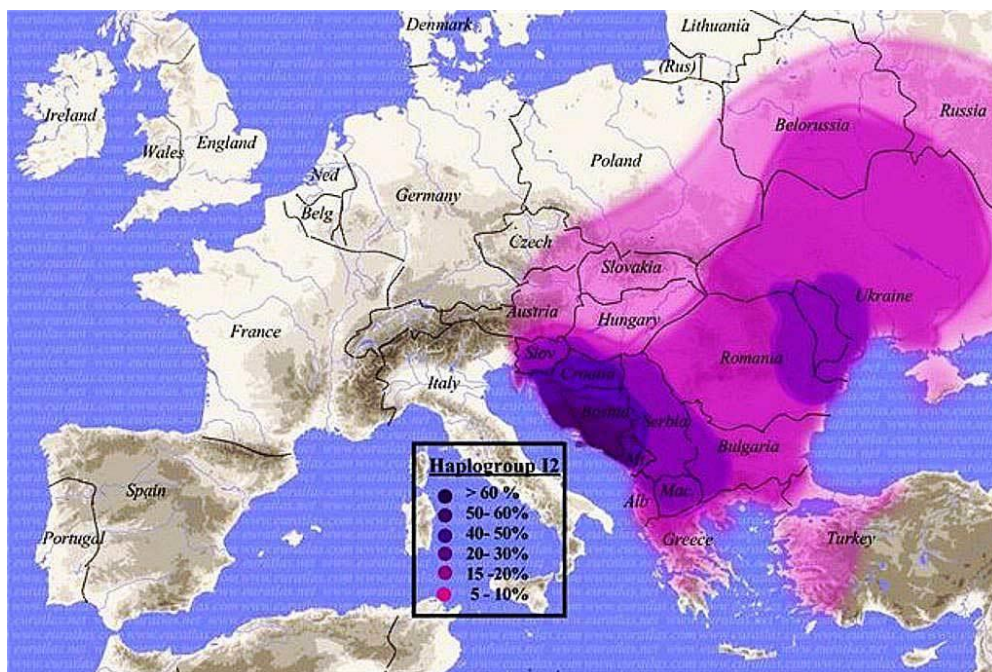

Фото: Наука и култура

Пише: Радован Дамјановић

Лажна историја мора пасти. Срби и Руси (обратити пажњу на редослед) имају много тога заједничког. И Србима и Русима су странци писали историју. Али не обични странци већ странци непријатељи, којима је главни циљ био и остао, до данас, поништавање словенства! По њима ни Срби ни Руси немају античку историју, односно не постоје пре средњег века. „Добро“! Од тога су почели, „створили“ су нас од малоумних хорди изниклих у неодређеним баруштинама и одједном нас обрели у Србијама и Русијама – готовим државама! Ни то није било довољно, те државе су морали да створе странци. Русију формирају Нормани, дакле Германи или Швеђани, никако Словени. Београд су, замислите, „основали“ Келти Скордисци, иако овде постоје насеља старија од њих бар 6.000 година!

Анатолиј Кљосов

Наравно, нећу препричавати књигу, али ово морам да наведем: **на једном месту аутор каже, а говори о садашњем времену, како су руски археолози запели да докажу да је један средњевековни локалитет фински, и то усред Русије, фински, па фински.**

И Кљосов каже да су они, археолози, оболели од норманизма. Е ту, на том месту, постао је мој брат, јер је као човек ван историјско-археолошке струке схватио, прозreo суштину. „Одгојене“ су, баш тај израз, генерације већих католика од папе, већих Немаца од Немаца или што каже српска пословица – ‘рани куче да те уједе!

Исто је у Србији. Овде су победили и наметнули берлинско-бечку историјску школу још у 19. веку. Године 1878. на Берлинском конгресу потврђена је Србији модерна државност, али и наметнути стандарди који ће се примењивати у историјској науци. Стандарди су и данас много популарна реч, њих треба да испунимо како бисмо „ушли у Европу“! Моје је питање – одакле?

Рођена је такозвана права и владајућа критичка историографија која, ево, влада до данас, насупрот тзв. романтичној или аутохтонистичкој школи којој, према тој подели, припадам и ја. О томе сам доста писао и моји читаоци то знају. Али неке ствари треба поновити више пута јер су још стари Латини чули од Етрураца (који су себе звали Расени) да је понављање мајка учења.

Анатолиј Кљосов живи у Америци, колевци израза као што су: „политичка коректност“ или „говор мржње“. Зато, бавити се заједничким мушким претком, а избећи оптужбе за горе наведене изразе је... готово немогуће. **Историја се никада није одвојила од политике, видећемо хоће ли то успети ДНК-генеалогiji? Један од задатака, скоро херкуловских послова, које је аутор морао да савлада је и борба с потпуно неодговарајућом и у суштини погрешном терминологијом у археологији, историји, палеолингвистици...** Да би илустровао опсег тих грешака Кљосов је духовито, као да је Србин, давао сопствене примере кованица типа – протосовјети, као потпуни еквивалент владајућим „научним“ изразима!

Ако мислите да је филологија, чак и палеолингвистика, за разлику од историје и археологије, ослобођена притиска политике, онда се грдно варате. Сећам се како сам на часовима старословенског и палеографије мучио професора питањима типа: где престаје дијалект и почиње нови језик? Критеријуми раздвајања, једноставно ћу рећи, не постоје! Тако да смо увек долазили до закључка како је **постанак новог језика, у наше време, политичка одлука.** Врхунац овог „критеријума без критеријума“ догодио се у 20. веку када је одлукама неколиких центара моћи, на првом месту **Ватикана и Коминтерне,** почело комадање српског језика и српског простора, **односно, српског народа.** Тако званично атеистички СССР наступа заједно са званично теистичким Ватиканом. Једна, добронамерном, боље рећи необавештеном човеку, наизглед немогућа спрега. Света столица је имала благу предност на терену, због већ одавно постављене „инфраструктуре“, док је црвени Кремљ тек имао да изгради своју мрежу. Ипак, овај напорни рад уродио је плодом. **Уз помоћ АустроНемаца Ватикан је у оба светска рата, а посебно у Другом, извео до тада невиђен геноцид.** **Број српских жртава још увек је тајна.** Не знам ни за један народ у прошлом веку да је више пострадао, да се изразим бирократски – „по глави становника“.

И жреци Коминтерне радили су исто, знајући да никад неће завладати Полуострвом док не сломе кичму српству.

Победа комунизма 1945. године одмах је „породила“ три народа: Македонце, Црногорце, Југословене. И нешто касније муслимане са великим М. После серије ратова 1991–1999. муслимани су волшебно постали Бошњаци.

Тако да данас постоје три нова језика, од којих један потпуно разумем и спорије говорим (македонски), а бошњачки и црногорски говорим перфектно, пишем и могу „симултано“ да преводим са једног на други! Ово је на жалост истина.

Уништавање и фалсификовање руске историје било је беспризорно.

У књизи М. Т. Бељавског „М. В. Ломоносов и оснивање Московског универзитета“ коју је издао Московски универзитет 1955. поводом двестагодишњице свог оснивања, налазе се ови занимљиви подаци. **Ломоносов 1750-их година, заокупљен историјом, пише рад „Древна руска историја“.** Његови рукописи и припремни радови су **нестали. Издавање је ометано. Књига је изашла из штампе тек после смрти Ломоносова 1765. године!** Али, „најлепше“ тек долази. **Закључено је да под именом Ломоносова уопште није објављено оно што је Ломоносов заиста радио и писао.** Историја овог случаја врло је занимљива, јер је извесни **Милер** припремио све за штампу. **Исти овај Милер руководио је универзитетом у Петербургу, а Немци су руководили и петербуршком гимназијом, која је спремала ђаке за факултет.**

Цитирам: „У гимназији професори нису знали руски језик... а ученици нису знали немачки. Предавања су држана искључиво на латинском. Гимназија током тридесет година (1726–1755) није припремила ни једног човека за упис на универзитет.

Из тога је извучен следећи закључак. **Изјављено је како једини излаз представља довођење студената из Немачке, пошто је Русе наводно, свеједно немогуће припремити.** Тобоже дивља неписмена земља. Стварно, откуд болест норманизма у Русији?!

Сличан случај несталих рукописа десио се нашем историчару „проторомантичару“ и „протоаутохтонисти“ Милошу Милојевићу у 19. веку. У питању су сандуци нестале грађе!

Поимање о великој старини Срба има дубоке корене код нас и људи су о томе изгледа одувек промишљали и писали. Али то „званична историографија“ не признаје, штавише, презире и изврће руглу. Страх од традиције и истине толико је велики да су чињени трагикомични потези. **У Србији постоји књига која је преведена и објављена без прве половине текста! То се десило делу дубровачког попа Мавра Орбина који га је штампао у Пезару 1601. на италијанском језику, под насловом „Царство Словена“.**

Више бих волео да се то урадило из глупости, али нажалост није. Учињено је намерно с бедним образложењем да је на првих 250 страница легендарна и по томе непотребна историја. **А ту у необјављеној половини каже Орбин рецимо и ово – да су Руси дошли у Мизију (Србију) за време цара Вителија (69. године наше ере) и прозвали се Рашани.**

Између осталог, у тој половини, налази се и вандалски речник на неколико страница, из кога се јасно види да су Вандали Словени а не Германи, какав је о њима и до данас став западне историографије. Пре неколико година Орбин је, наравно у целости, преведен и објављен у Русији, а у Србији још није, иако се из садржаја лепо види да је далеко највећи број страна посвећен Србима и српској историји. Све ово пишем да покажем како се нисам сам од себе пренуо и почео да трабуњам о великој старини свог народа. Пре мене су о томе говорила и писала поколења. Пошто су сви помрли, неће се љутити ако неког од њих случајно прескочим.

Крајем прошлог века Олга Луковић Пјановић обновила је борбу за опстанак наше праве историје књигом убитачног и провокативног наслова „Срби... народ најстарији“, што је у ствари цитат изјаве византијског историчара Лаоника Халкокондила: „Срби су народ најстарији, то поуздано знам.“ Олга је преживела немачки логор, докторирала на Сорбони... После тешке болести поново учила да говори... И уз све недаће, својим радом и својим књигама пробудила и раздрмала посустале Србе. Вратила нам достојанство. Она је волела да каже како је српски језик врло стар, исклесан, избрушен као дијамант дуготрајном употребом.

Коју годину касније појавила се књига Ранке Куић „Црвено и бело: српско-келтске паралеле“, за коју сам, по професоркиној жељи, имао част да напишем приказ. Ранка је била члан Велшке академије наука и прва жена доктор англистике у Југославији. Њен камријски речник сам доста користио и чинићу то и даље.

„Порекло Словена“ је толико духовита књига и толико добро преведена Савом Росић да ми се често чинило како сам неке пасусе из књиге написао ја а не Кљосов! Слобода и став, убиствени аргументи, то је оно што издваја ово дело. Оно је своје од почетка до краја. Како не бих дошао у напаст да препричавам књигу или бар откривам њене најзанимљивије делове, вратићу се најбољим палеолингвистима које је дао српски народ у двадесетом веку.

А то су још Милан Будимир са својих неколико хиљада објављених непревазиђених страница о српском, старогрчком и латинском.

Ту је и наш највећи санскритиста Радмило Стојановић, који је, објашњавајући да у Европи број падежа опада идући с Истока ка Западу, изговорио антологијску реченицу: „... они се гуше!“, подразумевајући под тим неодговарајући говорни апарат, јер Англосаксонци у суштини употребљавају туђе речи.

Ипак не могу да издржим, и овде ћу убацити мало етимологије. Опште је познато да ми Словени све Германе зовемо Немци, јер не говоре. А у исто време себе, пошто словимо односно говоримо и разумемо се одлично међу собом, називамо Словени. Они који говоре. То је дакле један антипод – мутави Германи и говорљиви Словени.

Аутор у књизи доста говори о Индији. То ме је подсетило Мануовог Законика, а у њему... ево бар једног примера: на санскрту се туђ човек, варварин, каже – млечка. А то је онај који млчи, мучи – ћути, дакле „нем(ац)“. Открива се исти српски аријевски руски начин размишљања и именовања.

Каже Кљосов да је санскрт од свих европских језика најближи руском, и са тиме се слажем, јер се потпуно подударе са оним што сам и сам закључио, и писао о томе. Да не бих откривао причу, рећи ћу то овако: рецимо да српски мушки преци путују возом из Београда за Техеран. То је јако спора композиција, путоваће се хиљадама година. Београд, Москва, Кијев, Аркаим, Делхи, Техераааааан! Могуће је да неки преци нису ни ушли у воз јер су остали на „станици“ да се млате са Ербинима. Ко су Ербини? Е то ћете сазнати у књизи. Да се вратимо на станице пруге, Москва је много ближа Делхију од Београда, наравно, ако се путује овом „пругом“. То никако не значи да се путници из Београда не би могли споразумети са оним из Делхија.

Пре више од двадесет година, пишући прву свеску „Српско-српског речника“, читао сам „Повест времених лет...“. А тамо лепо каже да су Словени одавде (са Дунава) отишли на север. Лепо, размишљао сам, може ли древни текст дати још неки податак о сеоби са југа на север? И нашао сам га у „Повести...“ за годину 859. како Пољани Северани и Вјатичи плаћају данак у сребру и веверицама (мисли се на крзно веверице). Староруске веверице у преводу на савремени руски постале су белке, бјелке. Да, у староруском тексту је веверица – веверица, смеђе боје, умереног климатског појаса, а у новоруском је побелела као и беле ноћи! Кад смо код веверица, и Грци кажу веверица; ово тек онако...

Постоји један део у књизи „Порекло Словена“ који је заправо породични родослов самог аутора. Кљосови су старином из курског краја. Ратови и збегови, па опет ратови и збегови. Од 16. до 18. века под сталним притиском муслиманских хорди, празни се простор низ Дњепар до Крима. Ово говорим зато што се управо ту насељавају половином 18. века Срби из Аустрије. И ето, ми ћемо зауставити Турке и Татаре. Гледам карту Захарија Орфелина из његовог дела „Историја и живот Петра првог Великог“ (Венеција, 1772.). На тој карти с десне стране Дњепра лепо пише **Новаја Србија!** Срби нису више хтели да чувају Аустрију од Турака и један део напушта Крајину и одлази у данашњу Украјину. Променили су простор, али не и његово име.

Сеобе народа су чудна ствар, некада иду у таласима између којих могу бити стотине и хиљаде године размака, а некад се „ентитети“ једноставно врте, круже у мањим и већим луковима, враћајући се на исти простор. Можда о томе говори српска десетерачка песма „Свечи благо дијеле“; о некаквом доласку из Индије, Инђије, земље проклете. Тако је Кљосов заправо потврдио оно што сам писао, пронашавши заједничког мушког претка Руса овде, пре више хиљада година. А мени је то сасвим довољно. Говорећи о Аријевцима, аутор нам обраћа пажњу и на свастику, знак који су Аријевци пронели и посејали где год су се кретали. И прича како је тај орнамент протеран и са народног руског веза, и практично уништен од стране НКВД-а, заједно са везиљама. Онај ко није носио црвену пионирску мараму, и црвену петокраку на шлему, као на пример ја, тешко ће то да схвати. Али комесари су још ту, само су променили „демоде аутфит“. Узимам „Историјско-етнографски атлас Сибира“ Академије наука СССР-а, штампан 1961. године. У овој огромној и тешкој књизи, одлично илустрованој, нигде ни трага свастикама. Ту су резбарије на кости, дрвету, шаре са одеће и шаманских бубњева, али свастике нигде!

Али шта да се очекује од публикације петнаест година после Другог светског рата. Тако нешто може да се схвати увек и само у контексту времена. Свеједно, тај ми је атлас веома помогао у решавању многих замршених етимолошких питања. У њему се налазе одличне слике, фотографије и цртежи јахања јелена. Можда је јелен узјахан пре коња, и тиме прилазимо решењу још једне **загонетке о аријевским песмама старим 7.000 година**. Уосталом, то ћете открити сами.

Аутор помиње Вилијама Џонса који је 1790. године први срочио концепцију индоевропских језика рекавши да су три језика, латински, грчки и санскрт, настала од једног језика који више не постоји. А двадесет година касније, 1808. године Фредерик Шлегел је дао предлог да се они назову „индогерманским језицима“... Шта друго очекивати од Немца.

Наш језикословац Павле Соларић штампао је 1818. године књигу под насловом „Римљани словенствујући“, што ће рећи – Римљани који су некад били Словени.

Та књига посвећена је **лорду Фредерику Норду**, бившем гувернеру Цејлона, са којим се **Павле Соларић** упознао у Италији. Лорд, страствени лингвиста, одушевљен Соларићем жели да га поведе као секретара на пут у Русију, али Павле због болести то одбија. „Римљани...“ су посвета лорду и нека врста опроштајног писма, али најважнији део списка је **речник од 700 латинских речи, за које је Соларић утврдио да улазе у латински фонд из старог српског језика!** А да, још и ово: **два века је чекала Соларићева књига да буде објављена, прилагођена савременом српском.**

И колико знам, он је први Србин који је употребио израз етимологија.

Српски народ је, гледано светским мерилима, малобројан. Али је велики по наслеђу, нарочито по језику. Даћу један прилично непознат пример. **Постојао је пројекат под називом – квантитативни опис структуре српског језика, посвећен статистичком проучавању српског писаног наслеђа од 12. века до нас. Аутор овог подухвата је Ђорђе Костић. Посао на корпусу српског језика трајао је само од 1957. до 1962. године, када је рад прекинут из неутврђених разлога. Узорак српског језика од 12. до 18. века састоји се од око 500.000 речи! Укупан број речи кроз све епохе писаног наслеђа, за само пет година истраживања, попео се на 11.000.000.** Можда ће и овај податак помоћи добронамерном читаоцу да боље ухвати нит простор – време – човек, у „Пореклу Словена“, времеплову Анатолија Кљосова.

(Предговор за књигу: Порекло Словена. Осврти на ДНК-генеалогiju – Анатолиј Кљосов)

ИЗВОР: Расен